

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyně Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: N. H., narozena dne X, občanka X
tvrzeným pobytem v ČR na adrese
X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žalobkyni žádosti o poskytnutí dočasné ochrany jako nepřijatelné ze dne 2. 4. 2025 evidované pod č. j. OAM-0369756/DO-2025,

takto:

- I. Zásah žalovaného, spočívající ve vrácení žalobkyni žádosti o udělení dočasné ochrany jako nepřijatelné ze dne 2. 4. 2025, evidované pod č. j. OAM-0369756/DO-2025, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se přikazuje obnovit stav před vrácením žádosti žalobkyně o udělení dočasné ochrany evidované pod č. j. OAM-0369756/DO-2025.
- III. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

1. Žalobkyně, občanka Ukrajiny, se podanou žalobou domáhala soudní ochrany před tvrzeným nezákonným zásahem žalovaného, který spatřovala ve skutečnosti, že žalovaný jí dne 2. 4. 2025 vrátil její žádost o dočasnou ochranu podle § 5 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace (dále též „*Lex Ukrajina*“) jako nepřijatelnou, jelikož dočasnou ochranu získala ve Finsku, v jiném členském státě Evropské unie; současně žalobkyně požadovala, aby soud žalovanému přikázal obnovit stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni.
2. Žalobkyně v žalobě uvádí, že na území Evropské unie vstoupila přes Polsko, ve Finsku jí byla udělena dočasná ochrana. V České republice dne 2. 4. 2025 požádala o dočasnou ochranu. Její žádost byla označena jako nepřijatelná, jelikož dočasnou ochranu získala v jiném členském státě EU, ve Finsku. Žalobkyně tvrdí, že dne 1. 4. 2025 zaslala Velvyslanectví Finské republiky prohlášení, že se dočasné ochrany vzdává. Ta jí proto zanikla. Žalobkyně spatřuje nezákonnost v postupu žalovaného, který nepřijal její žádost o dočasnou ochranu, v rozporu se směrnicí Rady 2001/55/ES (dále též „*směrnice o dočasné ochraně*“) a s Prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „*rozhodnutí Rady*“), a s podstatou registrace osob za účelem dočasné ochrany, které musely opustit zemi svého původu. Žalobkyně má za to, že má být poživitelem dočasné ochrany v ČR, spadá do kategorie osob podle čl. 2 odst. 1 rozhodnutí Rady, jak vyplývá z čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina neodpovídá čl. 28 směrnice o dočasné ochraně, který stanoví podmínky pro možné vyloučení i při splnění výše uvedené základní podmínky automatického udělení dočasné ochrany, a to pouze při současném splnění některé z výjimek uvedených v tomto ustanovení. Žalobkyně má právo pobývat v zemi podle svého výběru ve smyslu např. bodů 15 či 16 preambule rozhodnutí Rady, kterým se členské státy dohodly, že nebudou uplatňovat čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Důvodem nepřijatelnosti žádosti v ČR nemůže být skutečnost, že žalobkyně v minulosti požádala v členském státě EU o udělení dočasné ochrany a ten jí vyhověl. Má právo se přemístit, za to, že v době žádosti o dočasnou ochranu v ČR neměla žalobkyně platnou dočasnou ochranu ve Finsku. Současně namítá, že žalovaný nezohlednil nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně. Poukázala na judikaturu krajských soudů a Nejvyššího správního soudu.
3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. V obsáhlém vyjádření uvedl, že postupoval podle zákona. Žalobkyně je držitelkou dočasné ochrany v jiném členském státě EU, proto její žádost nepřijal. Jelikož žalobkyně do žádosti neuvedla, že by na území byl přítomen některý z jejích rodinným příslušníků, který by již byl držitelem dočasné ochrany, nemohl uvažovat ani o udělení dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny či důvodů zřetele zvlášť hodných. Žalovaný se podrobně vyjadřoval k rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále též „*SDEU*“) ze dne 27. 2. 2025 ve věci C-753/23 ve věci *Krasiliva* (dále též „*rozsudek C-753/23*“) a dovodil, že se nezákonného zásahu vůči žalobkyni nedopustil. Dále poukázal na nedostatky, jimiž podle jeho názoru trpí argumentace Nejvyššího správního soudu směřující k závěru o rozporu § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina s unijním právem. Rozebírá zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025 č. j. 1 Azs 336/2024-42. Konstatuje, že institut dočasné ochrany, kterého se žalobkyně v ČR domáhá, má sloužit k ochraně prchajících před válečným konfliktem. Žalovaný má za to, že odmítnutí žádosti v případě žalobkyně nebylo nezákonné. Je tomu

tak proto, že směrnice o dočasné ochraně neupravuje situace, kdy žadatel požádá o dočasnou ochranu v jednom členském státě, dostane ji a následně požádá o totožnou ochranu v jiném členském státě. Zmiňovanou úpravu ponechává tak na vnitrostátním právu. Z toho důvodu má za to, že ust. § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina neodporuje směrnici o dočasné ochraně, ani rozhodnutí Rady. Zdůrazňuje, že žalobkyně je držitelkou dočasné ochrany, nikoli v ČR, nýbrž v jiném členském státě EU. Cílem směrnice o dočasné ochraně není, aby cizinci požívali nebo žádali o dočasnou ochranu ve více členských státech. Úmyslem evropského zákonodárce bylo zakotvit mechanismus přerozdělování držitelů dočasné ochrany, nikoliv aprobovat druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany. Cizinci mají právo si vybrat členský stát, ve kterém chtějí požádat o dočasnou ochranu. To ale neznamená, že by měli právo přebírat mezi státy a dožadovat se dočasných ochran ve více státech, než si vyberou ten, který jim bude nejvíc vyhovovat. Pokud by Rada EU zamýšlela dát dotčeným osobám právo žádat o dočasnou ochranu ve více členských státech souběžně či po sobě, pak by to ve směrnici o dočasné ochraně zakotvila. Uplatněná právní úprava neodporuje čl. 15 ani čl. 16 Preambule rozhodnutí Rady. Z unijních předpisů nelze dovodit, že by žalobkyni plynulo právo na přiznání další dočasné ochrany, pokud jí byla členským státem přiznána. Navrhuje, aby soud předložil opětovně předběžné otázky Soudnímu dvoru EU stran slučitelnosti důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu uvedeného v § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina s unijním právem.

4. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, jelikož účastníci řízení po řádném poučení soudem ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili, s takovým postupem tudíž souhlasili konkludentně (§ 51 s. ř. s.).
5. Soud konstatuje, že v projednávané věci je mezi žalobkyní a žalovaným spor o to, zda žalovaný měl žádost žalobkyně o poskytnutí dočasné ochrany v ČR shora uvedeného dne přijmout a poskytnout.
6. Soud s odkazem na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 3. 4. 2025 č. j. 1 Azs 174/2024-42, jehož závěry je povinen se řídit, musí vyslovit, že je žaloba je důvodná a zásah žalovaného byl nezákonným.
7. Soud předně uvádí, že ze správního spisu, z printscreen z platformy *TPD Temporary Protection Database*, vyplývá, že dne 4. 8. 2023 Finsko, členský stát EU, poskytlo žalobkyni dočasnou ochranu typu *TP (temporary protection)*. Dne 2. 4. 2025 žalobkyně se u žalovaného domáhala přijetí obsahově totožné žádosti o poskytnutí dočasné ochrany v ČR. V ní uvedla, že má udělenou dočasnou ochranu ve Finsku. Na žádosti je vyznačeno žalovaným, že je nepřijatelná, jelikož žalobkyně získala dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU.
8. Při posouzení dané věci vycházel soud z následující právní úpravy.
9. Podle 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie, nebo [...]*.
10. Podle 5 odst. 2 Lex Ukrajina *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen.*
11. *Podle § 82 s. ř. s. [k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
12. Podle čl. 28 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně členské státy mohou vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, pokud a) existují závažné důvody se domnívat, že i) tato osoba spáchala zločin

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti, jak jsou definovány v mezinárodních dokumentech vypracovaných za účelem přijetí předpisů týkajících se těchto zločinů; ii) tato osoba spáchala vážný nepolitický zločin mimo území hostitelského členského státu předtím, než na území tohoto státu byla přijata jako osoba požívající dočasné ochrany. Závažnost očekávaného trestního postihu se posoudí na základě povahy trestného činu, z něhož je daná osoba podezřelá. Mimořádně kruté činy mohou být kvalifikovány jako vážné nepolitické zločiny, přestože byly údajně spáchány s politickým cílem. Toto se vztahuje jak na účastníky trestných činů, tak na jejich návodce; iii) tato osoba je vinna činy proti cílům a zásadám Spojených národů; b) existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo že vzhledem ke skutečnosti, že byla na základě pravomocného rozsudku odsouzena za mimořádně závažný trestný čin, představuje nebezpečí pro společnost hostitelského členského státu.

13. Podle čl. 28 odst. 2 směrnice o dočasné ochraně důvody pro vyloučení podle odstavce 1 se posuzují pouze na základě osobního jednání dané osoby. Rozhodnutí a opatření o vyloučení se řídí zásadou přiměřenosti.
14. Podle čl. 2 odst. 1 rozhodnutí Rady toto rozhodnutí se vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala: a) ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022; b) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a c) rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b).
15. Soud se v první řadě zabýval posouzením otázky, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby mohl žalobu projednat věcně. Žalobkyni byl vrácen vyplněný formulář žádosti o dočasnou ochranu, přičemž důvody vrácení žádosti pro nepřijatelnost žalobkyně zjistila ze záznamu ve vrácené žádosti.
16. Povahou úkonu správního orgánu, kterým je fakticky vrácena žádost a žadateli jsou sděleny důvody jejího vrácení, se zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu. V takovém případě se vyřízení žádosti pro nedostatek formy považuje za jiný úkon, který může představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017 č. j. 7 Azs 227/2016-36). Zákon ostatně vydání správního rozhodnutí nepředpokládá.
17. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že postup žalovaného spočívající ve vrácení tiskopisu žádosti není pro nedostatek formy správním rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., nýbrž je faktickým úkonem žalovaného, v němž lze pojmově spatřovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.
18. Soud se dále zabýval otázkou, zda je možné žalobu posoudit jako nepřipustnou s ohledem na znění věty druhé § 5 odst. 2 Lex Ukrajina ve spojení s obecným ustanovením § 6 s. ř. s., podle kterého z rozhodování soudů ve správním soudnictví jsou vyloučeny věci, o nichž tak stanoví tento nebo zvláštní zákon.
19. Nejvyšší správní soud ve shora zmiňovaném rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42 dovodil (pod bodem [25]), že: „výlučka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. není slučitelná s právem EU, neboť osobám požívajícím dočasné ochrany toto právo nepřipustně odepírá. Nelze ji proto aplikovat. Vrácení žádosti o dočasnou ochranu ministerstvem z důvodu její nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. tudíž lze přezkoumat“.
20. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobkyně byla přímo (1. podmínka) zkrácena na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v

širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti ní nebo v jeho důsledku bylo proti ní přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobkyni ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008 č. j. 2 Aps 1/2005-65).

21. Soud konstatuje, že v projednávaném případě účastníci nespoujají, že žalobkyně disponuje dočasnou ochranou v jiném členském státě EU. Dále účastníci nespoujají, že shora konstatovaného dne žalobkyně se na území ČR domáhala přijetí žádosti, aby ČR jí poskytla dočasnou ochranu na území republiky, a taktéž nespoujají, že žalovaný tuto žádost odmítl jako nepřijatelnou přijmout s odůvodněním, že žalobkyně dočasnou ochranou disponuje v jiném členském státě EU.
22. V předmětné věci soud považuje za splněné 1. podmínku, 2. podmínku a 5. podmínku, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni pro nepřijatelnost podle shora označené judikatury Nejvyššího správního soudu představuje přímý zásah do jejích práv, a to bez ohledu na to, že jí již byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě EU. Pokud se jedná o hodnocení předmětného úkonu, zde lze vyjít ze stávající judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017 č. j. 10 Azs 153/2016-52); 4. podmínka výše uvedeného testu je tedy rovněž splněna.
23. Zbývá posoudit 3. podmínku, zda žádost o dočasnou ochranu byla žalobkyni vrácena jako nepřijatelná v souladu s právními předpisy či nezákonně. Jinými slovy, zda institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu z důvodu, že ji podal cizinec, kterému byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě EU podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., je slučitelný s právem EU.
24. Touto otázkou se podrobně zabýval zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 174/2024-42, který předně vyslovil (pod bodem [34]), že dočasná ochrana pro osoby vymezené rozhodnutím Rady je „udělována přímo aktem unijního práva, nikoliv rozhodnutím členského státu. Role členských států je v tomto systému omezena na ověření, zda daný žadatel skutečně spadá pod některou ze skupin osob vymezenou v citovaném prováděcím rozhodnutí, a následné vydání odpovídajících dokladů umožňujících přístup k čerpání dílčích práv osobám požítavajícím dočasnou ochranu“. Nejvyšší správní soud pod bodem [47] a násl. dospěl k závěru, že „státní příslušníci Ukrajiny, jimž byla v Unii přiznána dočasná ochrana, mají právo na přemístění svého pobytu do jiného členského státu. Česká právní úprava nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasnou ochrany podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. právu EU odporuje.“ Dále uvedl, že „[d]ržitelům dočasnou ochrany přiznává právo primární volby členského státu, v němž jim má být poskytnut komplex práv s touto ochranou spojených. S ohledem na níže uvedené argumenty je NSS přesvědčen, že tento režim nutně zahrnuje i volbu sekundární“. Znamená to, že státní příslušníci Ukrajiny jsou oprávněni „vybrat si členský stát, v němž požádají o (prvotní) pobytové oprávnění. Tento členský stát jim přitom v souladu s čl. 8 směrnice o dočasné ochraně musí pobytové oprávnění vydat“. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „[p]okud tedy mají státní příslušníci Ukrajiny (kteří jsou držiteli dočasnou ochrany podle Rozhodnutí Rady č. 2022/382) právo zvolit si hostitelský členský stát a současně se vůči nim neuplatní článek 11 směrnice o dočasné ochraně, nelze podle NSS dospět k jinému závěru, než že mají v průběhu trvání dočasnou ochrany rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné, jimi zvolené členské země. Za tím účelem jim musí být vydáno pobytové oprávnění. V opačném případě by vyloučení aplikace článku 11 směrnice o dočasné ochraně ztrácelo význam. Vlastně by to znamenalo, že ačkoli tyto osoby mohou fakticky pobývat kdekoli v Unii, formální změna místa pobytu jim je zapovězena.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Takový výklad však považuje NSS za absurdní. Odporuje cíli přiznat státním příslušníkům Ukrajiny rozsáhlá oprávnění k volbě místa, kde budou chtít po dobu trvání dočasné ochrany pobývat. Pokud tedy držitelé dočasné ochrany mohou pobývat na území celé Unie, musí jim být umožněno tento faktický stav legalizovat, a to v členském státě, který si zvolí. Pokud si takto zvolí Českou republiku, musím jim zde být vydáno povolení k pobytu.“ Těž doplnil, že „žádost o povolení k pobytu nelze odmítnout jako nepřijatelnou jen z důvodu, že osoba dříve požádala o pobytové povolení v jiném členském státě, ale dosud jej nezískala; druhý členský stát proto musí zkoumat důvodnost žádosti, která mu byla předložena ... Ačkoli tedy lze mít pobytové oprávnění pouze v jednom členském státě, samotné podání žádosti nezakládá překážku litispendence, jak ji v podstatě předvídal § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb.“ Nejvyšší správní soud dále poukázal na rozsudek C-753/23, ve kterém SDEU uvedl, že „orgány členského státu jsou však oprávněny v rámci zkoumání této žádosti ověřit, zda osoby žádající o povolení k pobytu uvedené v čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55 spadají do kategorií osob uvedených v článku 2 prováděcího rozhodnutí 2022/382 a požívají dočasné ochrany a zda již nezískaly povolení k pobytu v jiném členském státě“. Znamená to, že „by práva z dočasné ochrany neměla být současně poskytována ve více členských státech...v případě přesunutí do jiného členského státu musí tento druhý stát žadateli poskytnout všechna práva plynoucí z dočasné ochrany, včetně vydání pobytového oprávnění“. Nejvyšší správní soud proto k této části uzavřel, že „z unijního práva plyne právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany na základě Rozhodnutí Rady č. 2022/382, na přemístění se do jiného členského státu. Tento členský stát jim musí v souladu s čl. 8 směrnice vydat povolení k pobytu. Právní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. tudíž tomuto právu odporuje. Nelze ji proto aplikovat.“ Na základě citovaného je Městský soud v Praze povinen dovodit, že žádost o dočasnou ochranu byla žalobkyni vrácena jako nepřijatelná nezákonně.

25. Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku (č. j. 1 Azs 174/2024-42) pod bodem [78] podrobně shrnul, že v obdobných případech jako je tomu v nyní projednávané věci, „může při posuzování žádostí o poskytnutí dočasné ochrany dojít k několika situacím:

1. *Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána, aniž by osoba předtím požádala o pobytové oprávnění v jiném členském státě. Pokud tato osoba bude spadat pod čl. 2 Rozhodnutí Rady č. 2022/382, bude namíste dočasnou ochranu poskytnout a za tím účelem vydat povolení k pobytu.*
2. *Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba podala žádost v jiném členském státě, avšak pobytové oprávnění v něm ještě neobdržela. V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.*
3. *Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba již v minulosti obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě, avšak tímto oprávněním k okamžiku podání žádosti prokazatelně již nedisponuje (např. z důvodu, že bylo na žádost žadatele zrušeno). V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.*
4. *Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě a toto pobytové oprávnění je stále platné a trvá. Ani v takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat. Stěžovatel žadatele poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech*

současně. Pokud bude žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, stěžovatel ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území České republiky dojde podle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění stěžovatel vydá držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. Naopak v případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve stěžovatel žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. K tomu mu poskytne součinnost.

a. Jestliže žadatel učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží (například kopií aktu učiněného vůči orgánům původního hostitelského státu), stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu.

b. Stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu rovněž v situaci, kdy žadatel stěžovateli doloží, že učinil nezbytné kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě, avšak k jeho zániku dosud nedošlo z důvodu nečinnosti na straně orgánů tohoto členského státu. O této skutečnosti stěžovatel sám uvědomí orgány původního hostitelského státu a nebytné údaje vloží do informačního systému TPD.

c. Pokud žadatel v přiměřené lhůtě nedoloží, že učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském členském státě, stěžovatel žádost o poskytnutí dočasné ochrany zamítne.“

26. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodal k argumentaci zneužití práva, že pokud by měl žalovaný „v individuálním případě vážné důvody domnívat se, že osoba žádající o poskytnutí dočasné ochrany v České republice tak činí výhradně za účelem jiným, než je skutečný úmysl vedoucí k přesídlení na území ČR, např. s ohledem na opakované přemísťování se po Unii bez jakéhokoli relevantního (rodinného, pracovního, zdravotního apod.) důvodu, může prokázat zneužití práva v daném konkrétním případě. Svůj závěr v tomto směru však musí náležitým způsobem odůvodnit a především dokázat (k tomu blíže např. rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2025, č. j. 5 Azs 190/2024-20).“

27. Městský soud v Praze v daném případě na citované závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42 musí odkázat. Vyplývá z nich, že vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany z důvodu její nepřijatelnosti žalovaný nezákonně zasáhl do práv žalobkyně. Soud proto pod výrokem I. deklaroval, že zásah žalovaného byl nezákonným podle § 87 odst. 2 s. ř. s.

28. Na výrok I. navazuje výrok II., podle kterého žalovaný bude postupovat v mantinelech shora uvedených.

29. Pro úplnost soud dodává, že nepřistoupil k předložení předběžné otázky ohledně slučitelnosti důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu uvedeného v § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina s unijním právem, jak navrhoval žalovaný.

30. Podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie platí:

„Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se: a) výkladu Smluv, b) platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie.

Vyvstane-li taková otázka před soudem členského státu, může tento soud, považuje-li rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozsudku, požádat Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí o této otázce.

Vyvstane-li taková otázka při jednání před soudem členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, je tento soud povinen obrátit se na Soudní dvůr Evropské unie.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Vyvrstane-li taková otázka při jednání před soudem členského státu, které se týká osoby ve vazbě, rozhodne Soudní dvůr Evropské unie v co nejkratší lhůtě.“

31. Městský soud v Praze tedy může, avšak není povinen požádat Soudní dvůr EU o rozhodnutí o předběžné otázce, týkající se výkladu aktů EU relevantních pro daný případ. K tomu lze odkázat také například na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017 č. j. Aprk 24/2017-36, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že „[j]de-li o výklad smluv či aktů Evropské unie, nemá soud, jehož rozhodnutí lze napadnout opravnými prostředky dle vnitrostátního práva, bezvýhradnou povinnost obracet se s předběžnou otázkou na Soudní dvůr Evropské unie.“
32. Městský soud v Praze se neobrátil na Soudní dvůr EU s žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se souladu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina s unijním právem, neboť to k vynesení tohoto rozsudku nepovažoval za nezbytně nutné, s ohledem na jednoznačné závěry, které vyslovil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42, jimiž je soud vázán, proti rozsudku lze podat kasační stížnost.
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyni, která byla v řízení úspěšná, soud náhradu nákladů nepřiznal, jelikož žádné účelně vynaložené náklady vzniklé v řízení netvrdila ani nedoložila. Od soudního poplatku přitom byla osvobozena *ex lege* podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Soud proto rozhodl, že žalobkyni se náhrada nákladů řízení nepřiznává. Žalovaný v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. usnesením odmítne.

Praha, 27. května 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.